

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Haandbog i Verdens-Historien. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 470. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1833_518A_1-txt-shoot-idm25282.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

471 Saaledes stod Sagerne, da *Hamilkar* gik over til *Spanien*, hvor han i ni, og hans Frænde *Hasdrubal* siden i otte Aar, igien hvervede *Leie-Tropper* og snart opirrede, snart forlokkede Barbarerne, hvad baade kunde blive meget farligt for Naboerne og styrte *Karthago* selv i den Afgrund, det nys kun med Nød og Neppe, tildeels ved *Roms* Høimodighed, havde undgaaet. Da det nu desuden var en betænkelig Sag med det "*Ny-Karthago*" (*Karthagena*) *Hasdrubal* anlagde, ikke blot nordenfor Middel-Havet, men, ret som paa Trods, lige over mod *Italien*, saa var det naturligt, at *Romerne* følte sig kaldede til at styre det Uvæsen, og kvæle i Fødselen hvad der kunde gjøre megen Ulykke og blandt Andet skaffe Verden to *Karthagoer* for Eet; men da de for Øieblikket havde Nok at gjøre med *Gallerne* og maatte nødvendig være paa det Rene med dem, før de kunde tage sig kraftig af *Ibererne*, saa maatte de, indtil videre, nøies med at snakke godt for *Hasdrubal* og faae ham til at love, han vilde ikke gaae over *Ebro* *Polyb II. 1-13.. Det gjorde han nu vel ikke heller, men *Hamilkars* Søn, *Hannibal*, som blev hans Eftermand, og havde givet sin Fader det ugudelige Løfte "aldrig at være *Romeren* god," han gik dog baade over *Ebro* og indtog, trods *Romernes* udtrykkelige Forbud, *Sagunt*, der vel just ikke stod i *Forbund* med *Romerne*, men havde dog forlangt deres Hjelp, og var den eneste *Vaabens-Plads*, de kunde gjøre Regning paa, naar Omstændighederne tillod dem at tage sig af *Spanien* *Polyb III. 6-17. Livius XXI. 1-9. 11-15. Appian VI. 3-12.. Det tillod imidlertid ikke blot men krævede Omstændighederne netop nu, da Krigen med *Gallerne* var lykkelig endt, ikke uden *Gudernes* øiensynlige Bistand, der med udmærket Gunst optog det tunge Offer, de ellers ligesaa menneskekiærlige 472som gudfrygtige *Romere* "efter *Sibyllas* Spaadom," maatte bringe, ved at begrave to *Græker* og to *Galler*, En af hvert Kiøn, levende paa *Øxen-Torvet*, og da *Karthagenserne* nu ovenikiøbet vægrede dem ved at udlevere *Hannibal*, den store Misdæder, og sagde trodsig til *Fabius*, at han maatte give dem, hvad han vilde "Krig eller Fred," saa gav *Romeren* dem naturligviis Krig, hvoraf han havde Lommen fuld* Livius XXI. 17-18. XXII. 57. Plutarks *Marcellus*.. Det er en hadefuld Skildring, men det skal den ogsaa være og det er *Romernes egen*, naar Man blot undtager den Oplysning, at de ikke stod i *Forbund* med *Sagunt*, som er undsluppet deres Lov-Taler *Appian*, og Vinket om "*Vaabens-Pladsen*," som deres Græske Ven, *Polyb*, lidt skielmsk har lagt til. For Resten maae vi fuldelig give denne vor bedste Vei-Viser i *Roms* Historie Ret i, at det var *Børne-Streger* paa begge Sider, at snakke om *Sagunts* Indtagelse, som om det var "*Aarsagen*" til Krigen, da det jo aabenbar var dens "*Begyndelse*," eller at kives om, hvem der havde brudt *Freden* og *Forbundet*, thi det havde jo *Romerne*, ved at bemægtige dem *Sardinien*, gjort for længe siden, saa *Karthagenserne* burde have sagt: det maatte vi rigtig nok ikke blot taale, men betale jer for, da vi var i Nød, men vi fraskrev os derved ingenlunde Ret til at hevne Skade, naar vi kunde* Polyb III. 6-15. 28-30..